

[Landbrugsministeren.]

ikke at gennemføre Værneforanstaltninger for dem. Men man maa selvfølgelig ikke gøre det ud fra den Betragtning, at det hjælper baade de Landmænd, som sælger Kornet, og de Landmænd, som køber det; det er ganske urimeligt at tro noget saadant. Men jeg mener, at Kornproducenterne har et berettiget Krav paa at blive værnede mod Dumpingpriser paa 6—7 Kr., og jeg gik derfor med til at forhøje Prisen til gennemsnitlig 12 Kr. pr. Td. her i Landet. Men at det skulde være rigtigt af Hensyn til disse enkelte Landmænd at sætte en Kornpris i Dag paa 16 Kr. 66 Øre, kan jeg slet ikke erkende. Efter en Begrænsning i de Konservatives Forslag, som gaar ud paa, at Kornprisen stilles i et vist Forhold til Flæskeproduktionen, kan den ikke overstige 16 Kr. 66 Øre, men 16 Kr. 66 Øre for Korn i Dag vil sikkert betyde en mægtig Forhøjelse af Jordprisen, det kan man være overbevist om. Havde vi en saadan Kornpris, vilde der blive en Efterspørgsel efter Jord, der i den kommende Tid vilde drive Priserne og dermed Gælden op. Forslaget giver derfor ikke det arbejdende Landbrug den fjerneste Fordel i Fremtiden. Det er en Sikring for de usikre Kapitaler i visse Landbrug, det er en Fordel for de enkelte større Landmænd, men det vil være til stor Skade for Ungdommen, som har vanskeligt ved at faa Jord, og til stort Tab for den største Del af Landbrugerne, som er Kornkøbere.

Alle det ærede Medlems filosofiske Betragtninger over Moratorium mandede jo til syvende og sidst ud i, at han ingen Gældsordning vil gennemføre for Landbruget. Han vil overlade dette meget vigtige Problem til et Opgør mellem Kreditor og Debitor. Det er det Standpunkt, man indtog for 50 Aar siden, for 100 Aar siden i lignende Kriser som nu. Jeg tror ikke, det er et Standpunkt, som er til Fordel enten for Debitorer eller for Kreditorer eller for hele Samfundet, tværtimod.

Lange: Jeg vil gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, som i sine sidste Udtalelser søgte at bevise, at der ikke er nogen naturlig Bevægelse paa Rentemarkedet, at det var den højtærede Indenrigsminister, som selv først fremsatte en Bemærkning om den almindelige Bevægelse paa Rentemarkedet. For øvrigt kunde baade Indenrigsministerens Udtalelser paa et tidligere Tidspunkt om Bevægelsen i Rentniveauet i Udlandet, og man tør maaske ogsaa nævne det, at Konverteringen ikke lykkedes saa godt, som man havde tænkt

sig og haabet, tyde paa, at der stadig er noget, der hedder Bevægelserne paa Rentemarkedet.

Over for den højtærede Indenrigsministers kritiske Bemærkninger om Kreditforeningerne i Almindelighed, deriblandt den Kreditforening, som jeg er knyttet til — jeg vil gøre opmærksom paa, at det er ikke mig selv, der har bragt dette Moment ind, at jeg er knyttet til en Kreditforening, det er den højtærede Indenrigsminister, som har gjort det —, over for denne Kritik vil jeg sige, at jeg forstaar ikke, hvorledes det skal være muligt at foretage Udlaan i en Kreditforening, naar man skal lægge andet til Grund end Sikkerhedsmomentet. Jeg mener, at dette maa være det afgørende. En Kreditforening vil i visse Situationer have en Forpligtelse til at yde et saa stort Laan som muligt, og det ønsker den højtærede Indenrigsminister ogsaa. Den højtærede Minister maatte indrømme, at naar det gjaldt Nybyggeri, havde Kreditforeningerne den samfundsmæssige Pligt at yde et saa stort Laan som muligt. Jeg tror, at den højtærede Minister i sin Tid har været inde paa at kræve, at Kreditforeningerne skulde yde større Laan. Naturligvis har den højtærede Minister ikke ment, at de Laan, han ønskede, var for store, men Udviklingen kan meget vel medføre, at de Laan, som den højtærede Minister har ønsket Kreditforeningerne skulde give, vilde blive for store. Og naar den højtærede Indenrigsminister drager et Skel mellem de nye og de gamle Ejendomme og siger: Kreditforeningerne skal laane saa lidt som muligt i de gamle Ejendomme og af yderste Evne i de nye — saa er det ikke sikkert, at den højtærede Indenrigsministers Advarsel i Dag til Kreditforeningerne vil være paa sin Plads. Det kan meget let udvikle sig saaledes, at Nybyggeriet gaar over Gevind. Det kan meget let udvikle sig saaledes, at Huslejen kommer til at gaa ned, og at en stor Del københavnske Ejendomsbesiddere kommer i Vanskeligheder, og den højtærede Indenrigsminister har ingen Sikkerhed for, at det bliver de gamle Ejendomme, der kommer ind under Vanskelighederne, og at de nye gaar fri. Derfor tror jeg, at den højtærede Indenrigsminister maa være klar over, at der ikke er noget andet sundt Grundlag for Laaneudmaalingen i Kreditforeningerne end Sikkerhedsmomentet.

Naar den højtærede Indenrigsminister — ja, jeg kan ikke sige antydede, for han sagde lige ud, at Kreditforeningerne for at behage visse Grundejere, for at imødekomme visse Grundejeres Interesser gav store